

DÜMENCİ

Sibel Oğuz

■ Affet, hikâyeyi senin istediğin gibi bitiremedim.

Dünyaya yeni gelmiş gibi etrafı farklı gözlerle algılamaya başladığımızda, bunun bir aşk olduğunu idrak ettiğimiz noktada başlıyor bütün başarısızlıklar.

Hayır, bir başarı hikâyesi olduğunu iddia etmeyeceğim. Bir kep atma töreninde gökyüzüne uzanan hayallerden tutun da, dünyanın en son ülkesine ulaşmanın bir başlangıç olduğunu da başarı saymayacağım. Bir finans kentinde günlük kâr payını, ya da metro istasyonunda çıkan yangın sebebiyle simitçinin uğradığı zararı da hesaplamayacağım. Hele kuşların anlamlandıramadığım erken gidişine hiç mi hiç kafa yormayacağım. Kuşların sırrına kimin aklı ermiş ki. Süleyman'ın tek derdi Hüthüt müydü ki benim derdim dışarıda olup bitenler olsun? Elime bir kurşun kalem alıp - kurşun kalemlerin hatayı affetme gibi bağışlayıcı yönleri vardır - kendime güzel bir son yazacağım.

Her şeye rağmen inanmak gerek, bütün oluşlar, onu kurgulamakla başlamış. Kimin dediğini sormayın, bunun bir önemi yok. Kurtlar sisli havayı severmiş diyorlar, bu doğru mu? Yaşam kurgu ile gerçeklik arasındaki mesafenin neresindedir? Uzansam bütün yanlışlar elime yapışacak ama pes etmeyeceğim.

Gökyüzünün mavi olduğu günlerde düşmanlarım el birliği ile beni alt etme derdine düşmüşken, ben içinde çocuklarımızın büyüyeceği şehri çoktan kurmuşum. Balkonumda rüzgârgülü bir şarkının ritmiyle dönüyor; mor perdeler takmışım pencerelere, bahçeye hamak koymuşum, içinde çocuklarımız uyuyor, o kadar inanmışım. Kızım baba, diye sesleniyor. Ben bahçede güllerin köküne ilaç koyuyorum. Her yer, her şey güllük gülistanlık.

Telefonumun sesiyle irkildim. Yanağıma dayadığım elim uyuşmuş. Yerimden doğruluyorum. Ne hayaldi ama! Çocukların sesi uzaklaşıyor kulağımdan. Yarımlarım kalan anneliğimi bir mutfak önlüğü gibi kenara koyup telefonu açıyorum. O, Cihan. Koca dünyasına sığmadığım adam. “Eve gel konuşalım.” diyor. Kolsuz bir teslimiyetle tamam, diyerek telefonu kapatıyorum, ey aşk sen ne büyüksün! İçim dışıma çıkmak için benimle yarışıyor. Birlikte çırpınıyoruz. Kimsenin bir yere sığıldığı yok. Bugün bu iş çözülecek. O çocuklar o hamakta uyuyacak, o kadar.

Yeşil gömleğimi giyiyorum. Bakışlarımı derinleştiriyormuş. Öyle demişti bir defasında. Kollarımda birbirinin içine geçmiş bileklikler. Parmaklarım kuyumcu dükkânı. Karşısında parlamalıyım, ay ışığı sonatı çalmalı sokaklarda. Birinin çıkıp “Dışarının derdi sen değilsin!” demesi an meselesi.

Taksiye biniyorum. Onun sokağına geldiğimde alçalan incir ağaçlarını görünce içim bir garip oluyor. Sanki boyları kısalmış. Hâlbuki gökyüzünde bütün kuşlara ve ağaçlara yer var, diyorlardı. Evrenin işine akıl sır ermiyor. Her şey çocukluğuna dönme derdinde ya, sonumuz hayrolsun. Zile basıyorum. Kapıyı açıyor. Her zamanki gibi itaatkâr adımlarla onu takip ediyorum. Karşılıklı oturuyoruz. Bu mesafe beni korkutuyor ya, neyse. Boynuna atlamak için mimiklerini kolluyorum. En son bir ay önce görüşmüştük. Görmeyeli saçları uzamış, sakalı da. Bu bilinçli değişim yeni bir başlangıç olabilir mi? Erkekler hayatlarından birini çıkaracakları zaman değişime kendilerinden başlarmış ya da hayatlarına yeni birini aldıklarında. Yüz ifadesinden bunu çözümlemem çok güç. Zaman zaman onun bir tiyatro sanatçısı olduğunu düşündüğüm oluyor. Ya da bir fıkra yazarı. Allah'ım, nerede bu adamın mimikleri? Ağız hareketlerini kolluyorum, azıcık gülse bütün düğümler çözülecek. Kollarımı boynuna dolayacağım. Annemin sesi uzanıyor kulaklarıma: “Ayakkabının bağcığını yine kör düğüm etmişsin. Yok, yok bu kız ileride hiçbir sorununu çözemeyecek belli!” Annem bütün önemli işlerimin arasına girmeyi sever. Yine yanıltmadı beni. Kafamda uçları çamura değmiş bağcıklarını toplayıp bir kenara fırlatıyorum. O sırada ayağa kalkıyor, sanıyorum ki gelip kolumdan yakalayacak. Birbiri-mize sarılıp bir kar küresinin içine hapsolacağız. Ama öyle olmuyor. Mutfaka gidip elinde iki soda şişesiyle dönüyor. Birini bana uzatıyor. İçmeden geçiriyorum. Gerçeklik acı bir tat bırakıyor boğazımda. Susuyoruz birlikte. Sodayın cıss sesi.

Uzun bir süredir mesajlarıma cevap yazmamıştı. Tartışmıştık. Mevzu can sıkıcıydı. Benim yaşça büyük olmam annesini rahatsız etmiş. Kadın erkekten büyük olmazmış, el âlem ne dermiş. Koskoca Bostan ailesi bunu kaldıramamış. Boşanmış bir kadın ile bekâr bir erkek bir araya gelememiş. Gelse de bu birliktelik uzun sürmezmiş. Gıyabımızda böyle bir hikâye yazılmış. Son görüşmemizde bu toplum sözleşmesini önüme sürmüştü. Oysa aşkın anasız, baba-sız dünyaya geldiğini, yetimhanede büyüdüğünü ikimiz de biliyorduk. Ondan olacak ki itaati sevmez, laf dinlemez, kendi gerçeği dışında kimseye boyun eğmez.

Şair olsam bugün bütün gemileri limana çekecektim ya ama bir şiir nasıl yazılır hiç denemedim. Bir gemi nasıl su alır, nasıl batar, bilmiyorum. Elimi yine oturduğum kanepenin kenarına dayıyorum. Hayatımın önemli kararlarında benimle birlikte dertlenen sol dirseğim. Dile gelse neler söyleyecek de, o da biliyor konuşmanın fayda etmeyeceği zamanları. Ama ben bütün bu suskunluğa rağmen hâlâ umutluyum. Bilekliklerimi şakırdatıyorum. Birinin ses çıkarması lazım. Bir kedi, bir kuş. Sütçü de mi geçmez bu sokaktan? Gözlerim ısrarcı, birazdan dile gelecek. Bir dilenci gibi yüzüne dayıyorum bakışlarımı. Nasıl güzel!

Uzayan sakalları ve bıyığı onu on yaş olgunlaştırmış. Bense karşısında on altısına yeni basmış genç kızlar kadar acemiyim. Saçlarını taramış, parlıyor. Güneş tepesine konmuş. Gözümde bir peygamberin rüyasından çıkmış kadar kutsuz. Haşa! Etraf olmadığı kadar aydınlık, dışarda hava sıcak. Rüzgâr ağaçlarla oynayıp duruyor. Koca bir kışın yükü omzumda bir *Ağrı Dağı Efsanesi*. Bugün umutluyum, güneş eritecek o karları. Kırk gün sonra tam bir yıl olacak. Her şeyi unutan ben onunla tanıştığım günü nar festivaline dönüştürmüşüm. Hiç mi yorulmaz zihin aşkı kaydederken? Ayları, günleri saatleri o gün üzerine ne giydiğini, mavi gömleğinin teniyle uyumunu unutmaz mı? Unutmuyor! Onunla ilk karşılaştığımız gün yeniden doğuşuma şahitlik etmiş kediler var. Sosis yedirmişliğim, süt ikram etmişliğim var.

O sodasını içerken ben yaşadığım en güzel günlerimizi yâd ediyorum. Sezen'in "Küçüğüm" şarkısı zihnimdaki bütün sokağın çocuklarını saklambaç oyununa çağırıyor. Bu şarkıyla büyüdü, aşkımız çoluk çocuğa karıştı. "Daha çok küçüğüm, bu yüzden hatalarım." Büyümeyen kimdi?

Kim kimin hatasıydı, kim kimin pişmanlığı olacaktı, bilmiyorduk. İkimiz de coşkun akan bir ırmağın akışına kapılmıştık. Okyanusa bağlantısı olduğunu, bir balinanın çıkıp bizi yutacağını ve ömrümüzün kalan bölümünü bir balığın karnında geçireceğimizi bilmiyorduk. Yaşam deneyimlemeden öğrenilen bir şey değildi. Ahirete göçmüş annem bir fırsatını bulup sözümü kesiyor, "Yanı-lacaksın, bu dik başını bir gün eğeceksin, diye korkuyorum." Annemin korkularını yaşıyor olma ihtimali korkutuyor beni.

Ben zihnimle kavgaya tutuşmuşken, "Bugün bu hikâyeyi bitirelim." diyor. O sıra Lokman Hekim elindeki son sayfayı rüzgâra bırakıyor. Kadim aşklara şahitlik etmiş kâinat, tarihe imkânsızlık notunu çoktan düşmüş. İhtimal, birileri bu hikâyeyi dinlediğinde yazgı, diyecek. Hâlbuki ben kendi sonumu yazacağıma ne kadar inanmışım. Çaresizlik şimşek gibi düşüyor yüreğime. İçimde itfaiye erleri, ellerinde hortumlar, alevlerin üzerine tutulan tazyikli sular, is kokusu... Ben bunları yaşarken onun dili çözülmüş, susmuyor. Konuşmaya devam ediyor. Görmekle olmuyor, görüşmekle olmuyor, bu imkânsızlığı daha da artırıyor. O, bir edebiyatçı titizliğiyle cümleler kurarken, anlıyorum ki aşkımızın suyunu çoktan ısıtmış. Yurt dışına gidecekmiş, buralar darlıyormuş, nasipte yokmuş, aşk yaratana âşıkmiş, fânide aramamak lazımmiş. Öyle ki,

birazdan bir derviş olduğuna inanacağım diye şüpheyle bakıyorum kendime. Oysa bilmiyor ki insan hayatında inanma hatasına bir kez düşer. Benden kaçırıldığı bakışları gözlerimin içine damga gibi düşüyor. Suçüstü yakalanmak gibi, belki de daha ağır. Kalbim saatçi dükkânı. Tık tık tık. Bütün anneleri tenzih ederek, içimden annesine beddualar okuyorum. Yüreğin gün yüzü görmesin!

Aşkın yetimhanede büyüdüğüne olan inancım sarsılıyor. Pek tabii ana- babası varmış. Otoriteye tüküreyim! Belki de toprak bu haksızlığı kabul etmeyecek, bir yerde bir fay hattı kırılacak, diye düşünüyorum ki güzel Allah'ım sesimi duyuyor sanki. İçimde bir zelzeledir ki durmuyor. Tabak, çanak, kitaplarım hepsi yerlerde. Bana aldığı müzik kutusu sarsıntının etkisiyle şarkısını söylüyor: “Bu yüzden hatalarım.”

Avuç içlerim ter içinde. Alnım da öyle...

Onun karşısında ilk defa bu kadar savunmasız olduğuma şahitlik ediyorum. Ne söylesem nafi. Oturup hacimli bir roman dahi yazsam boşuna. Gözlerime yaş birikiyor. Geldikleri yere geri yolluyorum.

Randevuya yetişmesi gerektiğini söylüyor, sonra. Birlikte ayağa kalkıyoruz. Ayaklarım hareket etmiyor. Beni oraya bağlayan lanet olası güç! Eliyle saçlarını düzeltiyor. Hafiflemiş görünüyor.

Bana dönüp, “Haydi gidelim!” diyor. Merdivenleri arkama bakmadan bir solukta iniyorum. Sokak koca ağzını açmış, arkamdan bana gülüyor. Gururumun elinden tutmuş peşimden çekiştiriyorum. Bir kez daha sarsılıyorum, bir kez daha inancımı sorguluyorum.

Ben koca yokuşu ağır adımlarla çıkarken, o arabasıyla bir toz bulutu gibi uzaklaşıyor yanımdan.

Eve geldiğimde üzerimdeki yeşil gömleğimi çıkarıp koltuğa fırlatıyorum. Telefonumu alıp Sezen'in yeni şarkısını açıyorum:

“Dümenci”